

1 Korinte 15.12-22

Paulus probeert de lezers in dit hoofdstuk ervan te overtuigen dat de opstanding van Jezus geen sprookje is, maar een feit. Maar waarom vindt hij dat nu zo belangrijk? Die vraag beantwoordt hij in vs. 12.

“Indien nu van Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de doden is opgewekt, hoe komen sommigen onder u ertoe te zeggen, dat er geen opstanding der doden is? Indien er geen opstanding der doden is, dan is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet is opgewekt, dan is immers onze prediking zonder inhoud, en zonder inhoud is uw geloof”.

De opstanding vanuit de dood van Jezus Christus heeft alles te maken met onze eigen toekomstige opstanding. Paulus heeft net uitgelegd dat de opstanding van Christus een feit is. Er zijn nog voldoende ooggetuigen in leven die het kunnen bevestigen. Hoe is het dan mogelijk dat er mensen ontkennen dat er in de toekomst een opstanding zal plaatsvinden? Het is of het een of het ander. Als Christus echt is opgestaan dan komt er aan het eind van de tijd ook een opstanding. Maar als die opstanding niet komt, is Christus ook niet echt opgestaan. En dat Christus wel echt is opgestaan heeft Paulus net aangetoond. Zijn hele Boodschap valt of staat bij de opstanding. Als Christus niet is opgewekt is onze verkondiging zonder inhoud en uw geloof is zinloos. Ja, zegt Paulus dan in vs. 17, dan is er zelfs geen vergeving mogelijk, dan ben je nog gevangen in je zonden. Wie alleen maar voor dit leven z'n hoop op Christus heeft gevestigd is beklagenswaardig.

Ziet u hoe belangrijk de opstanding is? Ziet u hoe belangrijk het is dat we de heilsfeiten ook als feiten accepteren. Een fictieve opstanding kan ons geen troost bieden als we zelf worden geconfronteerd met het sterven. Ik zou niet weten wat ik zou moeten zeggen bij een sterfbed, als Jezus niet echt is opgestaan. Ik zou niet weten waar ik m'n troost moest zoeken bij het overlijden van een dierbare, als Jezus niet is opgestaan. Maar nu Jezus dwars door de dood is heengegaan komt het sterven in een ander perspectief te staan. Natuurlijk, de dood blijft een vijand. Vs. 26 van dit hoofdstuk spreekt over de dood als de laatste vijand van de mens die onttroond zal worden. Zolang Jezus niet is teruggekeerd zullen we met deze vijand te maken hebben. De dood is er nog, maar de engel is er wel uit. De engel van de dood is de zonde.

De zonde is overwonnen. Jezus heeft eens en voor altijd afgerekend met de zonde en zodoende de angel verwijderd. Het loon wat de zonde geeft is de dood, schrijft Paulus aan de Romeinen. Maar als die zonde is weggenomen, dat geldt dat loon ook niet meer. Dan is de dood niet meer onze bestemming, maar dan krijgen we een nieuwe bestemming, het eeuwige leven. Dat heil heeft de Here Jezus verworven voor een ieder die in Hem gelooft. Net zo zeker als de opstanding van Jezus op die Paasmorgen een onomstotelijk feit was, zo is onze toekomstige opstanding een onomstotelijk feit. Net zoals het graf van Jezus openging op die Paasmorgen, zullen de graven opengaan als Jezus verschijnt.

Het Griekse denken, met z'n overwaardering van de ziel en z'n onderwaardering van het lichaam, waar ik het in m'n vorige overdenking over had, heeft tussen twee haakjes ook z'n invloed gehad in de christelijke kerk. Veel gelovigen denken over de eeuwigheid alleen aan de hemel, als een plaats waar onze ziel of onze geest zal zijn. Maar de bijbel heeft het veel vaker over de nieuwe aarde, dan over de hemel. En op die nieuwe aarde leven weer tastbare mensen. In een nieuw lichaam, dat wel, maar wel tastbaar. De hele schepping zal verlost zijn. Er zal voorgoed afgerekend worden met onze vijanden. Wij mogen daar met ons opstandingslichaam in delen. Zichtbaar tastbaar....net zoals Jezus tegen Thomas zei: voel maar...ik ben Jezus....ik ben het echt....ik ben geen geest...ik leef. Zo zullen wij ook weer tastbaar zijn: voel maar.....ik ben het....

De hemel is slechts een tussenstation. Mensen zijn geschapen voor de aarde. We zullen als nieuwe mensen op de nieuwe aarde wonen. En daarom is de opstanding zo belangrijk. Veel christenen geloven dat er na de opstanding geen herkenning meer zal zijn. Nu is het natuurlijk zo, dat er een heleboel is wat we niet precies weten. Ik wil toch een paar dingen ter overweging meegeven. De bijbel zegt dat we zullen opstaan, zoals Jezus is opgestaan. Maar nergens staat dat we elkaar niet zullen kennen. De bijbel geeft daar geen aanleiding voor. Jezus zelf was herkenbaar. Hij was ook na de opstanding Jezus, in een verheerlijkt lichaam, een onsterfelijk lichaam, maar nog steeds Jezus. Ook komen we tijdens het leven van Jezus een wonderlijke gebeurtenis tegen. Als Jezus op de berg aan het bidden is, verschijnen Hem twee figuren, Mozes en Elia. Hoewel de apostelen niet bepaald tijdgenoten van Mozes en Elia waren, wisten ze wel dat dit Mozes en Elia waren. Mozes was Mozes,

Elia was Elia. Tenslotte wil ik ook nog de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus noemen. Zowel de rijke man als de arme Lazarus stierven in de gelijkenis. Ook na het sterven bleef Lazarus Lazarus en bleef de rijke man dezelfde. Nu geef ik toe dat je moet uitkijken om op basis van een gelijkenis een standpunt in te nemen over herkenning na het sterven. Maar het zou ook verwonderlijk zijn als Jezus een voorbeeld geeft wat herkenning veronderstelt, terwijl er helemaal geen herkenning zou zijn.

De bijbel belooft ons de opstanding. En als we opstaan zullen we Jezus zien zoals Hij is. Naar mijn persoonlijke overtuiging zullen we ons dan verheugen omdat we ons dan herinneren dat Hij degene is, die we altijd verwacht hebben. Degene in wie we geloofd hebben tijdens ons aardse bestaan. Degene die voor ons stierf. Degene die ons verlost heeft van het kwaad en die voor ons de dood heeft overwonnen. Als er geen herinnering zou zijn, zouden we ons ook niet herinneren waarvan we zijn verlost en waarom we van de Here Jezus houden. En daarom geloof ik dat ik mezelf blijf. Ook na de opstanding. En dat de opstanding een grote reünie zal worden van alle in Christus gestorvenen. Dan zullen we ons oneindig verheugen. Het lijden is voorbij, de pijn is voorbij, ook de pijnlijke herinneringen zijn voorbij. Jezus zal onze tranen afwissen. We zullen zijn zoals Hij is. Voor eeuwig levend. En dat allemaal dankzij dat geweldige heilsfeit: Jezus heeft de dood overwonnen. Wat een perspectief. Daar kunnen we mee verder. Daarmee kunnen we de toekomst tegemoet. De dood heeft niet het laatste woord. Daarom heeft dat Opwekkingslied gelijk: Omdat Hij leeft ben ik niet bang voor morgen! Wat er ook gebeurt, we zijn voor altijd in Zijn hand.

AMEN